

A Prelátus 2013. októberi levele

„Hiszem az egy keresztséget a
bűnök bocsánatára”: októberi
levelében a Prelátus a
Hiszekegy e cikkéről ír.

2013.10.08.

Kedves gyermekeim! Jézus
oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Az elmúlt hetek során a Pápa
felhívására sok helyen kitartóan
imádkoztunk a világ és az emberek
lelkiismeretének békéjéért. Ennek
nyomán gyakran eszembe jutott az,

amikor Szent Josemaría 1952-ben arra buzdított minket, hogy ismételjük minél többet a **Cor Iesu Sacratíssimum, dona nobis pacem!** fohászt. Évekkel később hozzátette: **et Miséricors**, hogy így kérjük Jézus szentséges és irgalmas Szívétől a békét az egész világ számára: a lelki békét, amely abból fakad, hogy Istent birtokoljuk, valamint az emberi békét minden nép között, elutasítva mindenféle ellenségeskedést és erőszakot. II. János Pál és XVI. Benedek is sokat imádkozott az egész világ békéjéért és erre buzdított mindenkit.

Amint a Szentatya fogalmazott, amikor azt kérte, hogy az egész világon szánjunk egy napot a böjtre és imádságra, hiába kérjük, hogy uralkodjon béke a társadalomban, ha a lelkek nem igyekeznek elnyerni és megtartani a békét Istennel, amely a bűn elleni határozott küzdelem eredménye. Miközben azért

imádkoztunk, hogy érjenek véget a háborúk, a gyűlölködés, az ellenségeskedések, újra eszembe jutottak Szent Josemaría szavai, melyeket papi tevékenysége első éveiben vetett papírra: ***Mondok egy titkot: a világ kríziseit szentek hiánya okozza.***

Istennek csak maroknyi emberre van szüksége, aki az „övé”, minden emberi tevékenységben. És azután... „Pax Christi in regno Christi” – Krisztus békéje Krisztus országában.
[1]

E mindig időszerű gondolatok különös jelentőségre tesznek szert a Mű alapításának előestéjén. 1928. október 2-án Isten végtelen irgalmából megmutatta az Atyánknak, hogy emlékeztetni akar minden embert arra, hogy megvannak hívva az életszentségre. Ugyanakkor az ő kezébe – lelkébe és szívébe – helyezte az Opus Deit, ezt

az utat arra, hogy az emberek a hivatásbeli munka által, a mindennapi élet körülményei között váljanak szentté; valamint megadta neki a cél eléréséhez megfelelő szellemiséget és apostoli eszközöket.

Azóta nyolcvanöt év telt el, és – a Menny jóságának hála – az Opus Dei folyamatosan teljesíti e küldetését az Egyház és a lelkek szolgálatában, amelyre Isten életre hívta: legyünk továbbra is minden erőnkkel azon, hogy megvalósítsuk e kifejezett isteni feladatot. ***Kérkedés nélkül***

mondhatjuk – írta az Alapítónk sok évvel ezelőtt –, ***hogy az Isten***

Művévelhivatásként megnyíltak a föld isteni útjai.^[2] Adjunk hálát a

Szentháromságnak és

édesanyánknak, Szűz Máriának, akinek közbenjárására kapunk minden isteni kegyelmet.

Ugyanakkor gondolkodjunk el a következőkről is: mi más tehetek, hogy ez az üzenet mélyebben

belevésődjön a szívembe és a többi ember szívébe? Nem igaz, hogy szükség van rá, hogy még többet imádkozzunk, még több áldozatot ajánljunk fel, nagyobb odaadással és tiszta szándékkal végezzük a munkánkat, új alkalmakat keressünk arra, hogy megismerjünk és szolgáljunk másokat?

Az elmúlt hónapok során az egy, szent, katolikus és apostoli Anyaszentegyház misztériumáról elméltünk. Az Egyház azonban még ennél is több:

anya, Anyaszentegyház, hiszen Isten gyermekeiként az Egyház ölen születtünk új életre a Szentlélek erejéből. Az Egyház szerető anyaként szüntelenül vigyáz a gyermekeire, *amíg mindnyájan el nem jutunk az Isten Fia hitének és megismerésének egységére, és meglett emberré nem leszünk, elérve Krisztus teljessége életkorának mértékére.*[3]

Ennek ellenére fájdalommal látjuk, hogy vannak – még a katolikusok között is –, akik közömbösen beszélnek az Egyházzal, sőt a szemére vetik azokat a vétkeket és hibákat, amelyek a gyermekei, vagyis a mi viselkedésünkben mutatkoznak meg, hiszen az Istentől kapott méltóságunk ellenére továbbra is szegény férfiak és nők vagyunk, akikben tovább él a bűnre való hajlam. Egészen máshogy látták az Egyházat az Egyházatyák vagy az a több millió lélek, akiket az Egyház a Mennybe vezetett. Szent Ágoston például így beszélt róla: „Szeressük az Urat, Istenünket; szeressük az Egyházát. Istent mint Atyát, az Egyházat mint anyát.”[4] Két évszázaddal korábban pedig Szent Ciprián határozottan kijelentette: „Nem tarthatja Istent Atyjának az, aki az Egyházat nem tartja Édesanyjának.”[5]

Nemrég Ferenc pápa újra határozottan beszélt a hitünk ezen igazságáról. **A hit ajándék, Isten ajándéka, amelyet az Egyházban kapunk, az Egyház révén. Az Egyház ajándékozza nekünk a hitéletet a keresztségben: abban a pillanatban Isten gyermekeiként újjászületünk.**[6] Az a nap, amikor a Szentháromság nevében és erejéből újjászülettünk a keresztség alatt, nagyon fontos nap földi életünkben. Kérdezzük meg saját magunktól a Szentatyával együtt: **Hogyan látom én az Egyházat? Ha hálás vagyok a szüleimnek, amiért életet adtak nekem, vajon hálás vagyok az Egyháznak is, amiért a keresztség révén újjászült a hitben?**[7] Az Opus Deiben – Istennek és Szent Josemaría gondoskodásának hála – élénken él ez a tudat, amely hálával tölt el minket. A Mű ugyanis – ezt VI. Pál pápa is megerősítette egy kézzel írt levelében az Atyánknak, éppen egy a maihoz hasonló napon – a mai

korban „az Egyház örök
fiatalságának erőteljes
kifejeződéseként” született.[8] Szent
alapítónkkal és a Mű sok, már a
mennyei hazában lévő hívével együtt
így kiáltunk: ***Mily öröm, hogy
lelkem egész mélyéből
mondhatom: szeretem anyámat, a
Szentegyházat!***[9]

A Hiszekegyről való elmélkedésünket
folytatva – az előbb elmondottak
gondolatmenetét követve – ma a
következő cikkekre összpontosítjuk
figyelmünket: *vallom az egy
keresztséget a bűnök bocsánatára.*
[10] Nem véletlenül szerepel ez a
cikk a Hiszekegy végén. „Az Apostoli
hitvallás a bűnök bocsánatának hitét
összekapcsolja a Szentlélekbe vetett
hittel, de az Egyházba és a szentek
közösségébe vetett hittel is. Amikor a
föltámadott Krisztus átadta a
Szentlelket Apostolainak, átadta
nekik saját isteni bűnbocsátó
hatalmát: «Vegyétek a Szentlelket.

Akinek megbocsátjátok bűneit,
bocsánatot nyer, akinek pedig
megtartjátok, az bűnben marad» (Jn
20,22-23)."[11]

Az Egyház őrzi a Jézus Krisztus által
alapított megszentelő eszközök
teljességét. Az Úr szavai és
cselekedetei földi élete során telve
voltak üdvösségre vezető
tartalommal, ezért nem meglepő, sőt
logikus, hogy a tömegek körülvették
Jézust, hogy hallják és megérintsék,
*mert erő áradt belőle, és mindenkit
meggyógyított.*[12] E szavak és e
cselekedetek húsvéti
misztériumának erejét hirdették
előre és előlegezték meg, amellyel
később végleg legyőzte az ördögöt, a
bűnt és a halált, valamint
előkészítették azt, amit Jézus később,
amikor már minden beteljesedett,
továbbadott az Egyháznak. „Krisztus
életének misztériumai alapozzák
meg mindazt, amit most Egyháza
szolgái által a szentségekben

kiszolgált, mert «ami
Üdvözítőnkben látható volt, átment a
szentségekbe.»»[13]

A szentségek ténylegesen megadják
azt a kegyelmet, amelynek a jelei.

***Mik a szentségek – írta az Atyánk
1967-ben –, ha nem az isteni Ige
megtestesülésének nyomai, amely
világos megnyilvánulása annak az
útnak, amelyet Isten kiválasztott –
hiszen csak Ő tehette meg – és
meghatározott, hogy
megszenteljen, és a
Mennyszámba vigyen minket?
Látható eszközök, amelyeket az Úr
felhasznál arra, hogy valóságosan
nekünk adja a kegyelmet, minden
egyes szentség saját jelentésének
megfelelően.***[14]

Nagyon hálásnak kell lennünk az
Anyaszentegyháznak, amiért
Krisztushoz teljesen hűségesen
megőrizte és felkínálja nekünk ezt a
kincset. Ezért meg kell védenünk azt

minden egyes részletében.

Különösképpen hálát adunk a keresztségért, amelynek révén lettünk Isten gyermekei nagy családjának tagjai. Alapvető fontosságú, hogy az emberek minél korábban részesüljenek a keresztség szentségében, hiszen az – vagy legalábbis belsőleg megfogalmazott vágya – szükséges az üdvösséghez: *aki nem vízből és Lélekből születik, az nem megy be az Isten országába*[15] – jelentette ki Jézus Nikodémusnak.

Bizonyos – így tartja az Egyház tanítása is –, hogy a Szentlélek képes az Egyház látható határain kívül is működni, és meg is teszi. Ugyanakkor maga Isten határozta meg, hogy a Krisztus – mindannyiunk üdvösségét megszerző – halálában és feltámadásában való részesedés rendes útja az, ha a keresztség révén az Egyház tagjaivá válunk. Ennek következtében „az Egyház ősi hagyománya, hogy kisgyermekeket kereszstel”. [16] *A Katolikus Egyház*

Katekizmusában is ezt olvassuk: „A gyermekkeresztségben különösen is világosan látható az üdvösség kegyelmének teljes ingyenessége. Az Egyház és a szülők megtagadnák a gyermektől az Isten gyermekévé válás fölbecsülhetetlen kegyelmét, ha nem hamarosan a születés után gondoskodnának a keresztelésről.”[17] Majd így fejezi be: „A keresztény szülők ismerjék el, hogy ez a szokás megfelel feladatuknak, hogy az Isten által rájuk bízott életet támogassák.”[18]

A keresztségben Isten nemcsak megbocsátja a bűnöket és lelkünkbe önti az első kegyelmet, hanem a keresztség a kapu a többi szentséghez is, és ezáltal lehetővé teszi, hogy a keresztények egyre jobban hasonlóvá váljanak Krisztushoz, amíg teljesen nem azonosulnak Vele. Minden megkeresztelt emberben, gyermekekben és felnőttekben

egyaránt, a hitnek, a reménynek és a szeretetnek a keresztség után növekednie kell, és ez a növekedés az Egyházon belül történik, amely – amint már említettem – az üdvösségre vezető eszközök letéteményese. Így beszélt erről a Pápa az egyik múlt havi katekézisen. Egy anya – mondta – **nem pusztán új életet szül, hanem nagy gonddal segíti gyermekeit a növekedésben, tejet ad nekik, táplálja őket, megtanítja őket járni az élet útján, figyelmesen, szeretettel kíséri őket akkor is, amikor már felnőttek. Ha kell, helyes útra téríti őket, megbocsát, megértő, mellettük van a betegségben, a szenvedésben...**

[19] Ugyanígy viselkedik az Egyház a gyermekeivel, akiknek a keresztségben adott életet:**növekedésünk során mellettünk van, átadja Isten Szavát (...); kiszolgáltatja a szentségeket. Táplál bennünket az Eucharishtiával, közvetíti**

**számunkra Isten bocsánatát a
bűnbánat szentsége révén, támaszt
nyújt a betegek szentségével. Az
Egyház kísér bennünket egész
hitéletünk, keresztény életünk
során.[20]**

Milyen hatalmas az Atya irgalma!
Tudván, hogy gyengék vagyunk és
hogyminden jó szándékunk ellenére
újra meg újra elesünk, bűnt és
hibákat követünk el, Jegyesére bízta
a bűnbocsánat szentségét
„Egyházának valamennyi bűnös
tagja, mindenekelőtt azok számára
(...), akik a keresztség után súlyos
bűnbe estek és így elvesztették a
keresztségi kegyelmet és az egyházi
közösséget megsebeztek”.[21] E
szentségben Isten megbocsátja a
bocsánatos bűnöket és a hibákat is,
új erővel tölt el a belső küzdelemhez,
és – az Egyházatyák szavaival élve –
olyan, mint egy „második
mentődeszka a kegyelem
elvesztésének hajótörése után”.[22]

Emlékszem, mennyire szerette Szent Josemaría a kiengesztelődés szentségét – amelyet előszeretettel hívott az **öröm szentségének** –, és arra buzdított mindenkit, hogy gyakran járuljanak hozzá és ne fáradjanak bele a szentgyónás apostolkodásába. Most az ő szavait szeretném idézni, melyek egy sok ember részvételével tartott összejövetelen hangzottak el.

Gyónni, gyónni, gyónni! Krisztus kiárasztotta irgalmát a teremtményekre. A dolgok azért nem mennek, mert nem fordulunk Hozzá, hogy megtisztítson, lángra gyújtson minket. Sok cicamosdás, sok sport... Jól van, csodálatos. És ez a másik sport, a lelki? És ezek a mosdások, melyek révén újjászületünk, melyek megtisztítanak és lángra lobbantanak? Miért nem fogadjuk be Isten kegyelmét? Irány a bűnbánat szentsége és a

***szentáldozás. Menjetek, menjetek!
De ne menjetek áldozni, ha nem
vagytok biztosak benne, hogy
tiszt a lelketek.***[23]

Egy másik alkalommal pedig így
beszél: ***gyermekeim, vigyétek el
gyónni a barátaitokat, a
rokonaitokat, mindazokat, akiket
szerettek. Ne féljenek tőle! Ha
valamit le kell metszeni, majd
lemetszik. Mondjátok el nekik,
hogy nem lesz elég csak egyszer
gyónni, hanem sokszor, gyakran
kell majd menniük, mint amikor
valaki elér bizonyos kort, vagy
megbetegszik, nemcsak egyszer
megy el az orvoshoz, hanem
gyakran, és rendszeresen
megvizsgálják, megméri a
vérnyomását, elküldik
laborvizsgálatra. Nos, ugyanígy
van ez a lélekkel is (...). Az Úr
sokakat vár, hogy jól
megfürödjenek a bűnbánat
szentségében! És nagy ünnepi,***

***lakodalomhoz hasonló vacsorát
készít számukra: az
Oltáriszentség lakomáját,
valamint a szövetség, a hűség és a
barátság gyűrűjét mindörökre.
Menjenek el gyónni! (...) Kerüljenek
közelebb sokan Isten
megbocsátásához! [24]***

Október 6-án ünnepeljük Szent Josemaría szentté avatásának évfordulóját. Azon a napon új erővel zengett fel az Egyházban és a világban az életszentségre való hívás a mindennapi életben. Nagy alkalom kínálkozik rá, hogy sok embernek elismételjük ezt, és hogy arra buzdítsuk őket, hogy járuljanak az isteni irgalom szentségéhez. 26-án lesz annak is az évfordulója, hogy az Atyánk 1952-ben felajánlotta a Művet Jézus szentséges Szívének, és azt akarta, hogy e felajánlást megújítsuk minden évben Krisztus Király ünnepén.

Befejezem a levelet. Élünk továbbra is egységben a Pápa szándékaival, imádkozzunk naponta mindazért, ami a szívét nyomja, valamint az Egyház kormányzásában munkatársaiért, a lelkiismeretek és az egész világ békéjéért is. Haladjunk együtt mindannyian, napról napra nagyobb erővel: nem élhetünk úgy, hogy nem tápláljuk ezt a vágyat nap mint nap.

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket.

Atyátok

+ Javier

Róma, 2013. október 1.

[1] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 301

[2] SZENT JOSEMARÍA: *Levél 1953. augusztus 5.*, 12

[3] *Ef* 4,13

[4] SZENT ÁGOSTON: *Enarratio in Psalmum* 88, 2, 14 (PL 37, 1140)

[5] SZENT CIPRIÁN: *A Katolikus Egyház egységéről*, 6 (PL 4, 519)

[6] FERENC PÁPA: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2013. szeptember 11.

[7] *Ugyanott* [8] VI. PÁL: *Kézírásos fénykép Szent Josemaríanak*, 1964. október 1.

[9] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 518

[10] RÓMAI MISEKÖNYV: Nicea-konstantinápolyi hitvallás

[11] *A Katolikus Egyház Katekizmusa*, 976

[12] *Lk* 6,19

[13] *A Katolikus Egyház Katekizmusa*, 1115. Vö. Nagy Szent Leó, *Sermones* 74, 2 (PL 54, 398)

[14] SZENT JOSEMARÍA: *Levél 1967. március 19.*, 74

[15] *Jn 3,5*

[16] *A Katolikus Egyház Katekizmusa*, 1252

[17] *Ugyanott*, 1250. Vö. CIC, 867. kánon

[18] *Ugyanott*, 1251

[19] FERENC PÁPA: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2013. szeptember 11.

[20] *Ugyanott* [21] *A Katolikus Egyház Katekizmusa*, 1446

[22] *Ugyanott*, idézet a Trienti Zsinattól és Tertullianustól

[23] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy összejövetelről, 1974. július 2.

[24] SZENT JOSEMARÍA: Feljegyzések egy összejövetelről, 1974. július 6.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2013-oktoberi-
levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2013-oktoberi-levele/) (2026.03.12.)